

ligheder, og derfor styrker vi det og bakker op om det med dette lovforslag.

Der bliver ikke ændret på noget som helst med hensyn til fripladsreglerne. De gældende regler vil fortsat være gældende, og den eneste situation, der kan medføre en højere betaling, er, hvis det tilbud, man vælger, er dyrere end serviceniveauet i ens egen kommune. Man får det med sig, der svarer til udgiften i den kommune, hvor man bor og betaler skat, og det synes jeg faktisk er rimeligt. Vælger man så et tilbud, som er billigere, f.eks. i en anden kommune, vil man jo også tilsvarende få en lavere betaling, men selvfølgelig efter det 30/70-forhold, som vi kender i dag.

Kl. 15.05

Til fru Sandy Brinck må jeg sige, at jeg studser lidt over indvendingen mod den lille kapacitetsklausul, der er taget med. Mig bekendt havde Socialdemokratiet ikke noget imod det i lovforslaget om frit valg på ældreområdet, hvor jeg mener, vi var meget enige om, at vi var nødt til at lave nogle bestemmelser for det tilfælde, at der skulle opstå kapacitetsproblemer i en bestemt kommune. Det er lige præcis den samme bestemmelse, jeg synes også skal gælde her, og som jeg synes er rimelig, fordi det er vanskeligt at forudse, hvor stor efterspørgslen vil være i de forskellige kommuner, og det er altså helt i overensstemmelse med den måde, vi klarede det på med frit valg-forslaget på ældreområdet.

Så skal jeg sige til fru Sandy Brinck, at jeg er ikke enig i, at en pladsgaranti ville give helt frit valg. En pladsgaranti giver jo ikke valgmulighed. Den giver højst en garanti for, at man får et pasningstilbud inden for en eller anden bestemt periode, og det er for mig at se slet ikke det samme som at få valgmulighed mellem forskellige offentlige tilbud og private tilbud.

(Kort bemærkning).

Villy Søvnald (SF):

Det vedrører også valgfriheden.

Jeg forstår godt Venstres ønske om, at folk kan få lov til at vælge deres eget liv, og jeg deler det fuldstændig. Men så står man her med noget, hvor der, som fru Eva Kjer Hansen bekræftede i sit seneste svar til fru Line Barfod, ikke er noget erkendt ønske om det.

Jeg skal vende tilbage til i min ordførertale, at der kan godt være hjørner, hvor det måske alligevel er en god idé. Men alle de forældre, der ikke kan få passet deres børn, har et stort, bastant ønske om frit valg og om at få deres børn

passet, og det er et meget let ønske at opfylde. Og når nu fru Eva Kjer Hansen hver morgen står op og dirrer af længsel efter at give folk frit valg, er det så ikke utroligt, at det største ønske om frie valg, nemlig med hensyn til at få passet sine børn, at regeringen er fuldstændig uoptaget af lige præcis det løfte?

(Kort bemærkning).

Eva Kjer Hansen (V):

Jeg tror, vi har haft den diskussion i flere forskellige sammenhænge.

Lovforslaget drejer sig om at give frit valg mellem forskellige kommunale tilbud, uanset om de ligger i den kommune, hvor man bor, eller ej, og frit valg til også at kunne drage nytte af en privat ordning, og det er det, jeg er optaget af at få gennemført med forslaget.

Sandy Brinck (S):

Børnefamilierne i Danmark er pressede både tidsmæssigt og økonomisk, og er man i tvivl, kan man jo kigge på pædagogmedhjælpernes seneste analyse af bare taksterne på børnepasning. De er pressede.

Socialdemokratiet ser gerne, at de offentlige pasningstilbud kunne blive mere fleksible og i højere grad indrettet efter børnefamiliernes behov, også sådan at familier kunne vælge at få deres børn passet i en anden kommune end lige dér, hvor de bor, men på et sted, som passer bedre ind i familiens øvrige dagsrytme. I dag kan det sådan set godt lade sig gøre, hvis der bliver lavet en aftale mellem to kommuner.

Det lovforslag, vi behandler i dag, giver forældrene ret til at ønske pasning i en anden kommune. Men, men, men – det kan den pågældende kommune afvise, og så stiller vi bare det stilfærdige spørgsmål: Hvor meget er der så i sådan en rettilighed? Vi synes i det hele taget, det er noget uklart i lovforslaget, for ikke at sige nærmest usynligt, hvad det er for et frit valg, familierne får, mens der står meget tydeligt og meget klart, hvilke valg, hvilke fravalg og hvilke friheder systemet har.

Set med Socialdemokratiets øjne er hele forudsætningen for, at der kan blive et reelt frit valg for familierne, at der er pasningsgaranti. Dels et frit valg med hensyn til, om man vil have sine børn passet, men også det at kunne vælge et pasningstilbud i en anden kommune burde være en reel mulighed for alle danske familier, og vi synes faktisk, det er ærgerligt, at ministeren ikke har det med i lovforslaget, al den stund